

127 127

2.12.77

2511 NO
24

מ ה נ ש מ ע ??? (נוסח איתי כמובן)

שני מאורעות הסטוריים חשובים חלפו על פנינו בשבועיים שחלפו...
הראשון והחשוב שבהם היה מפנה היסטורי בקבוצה הכדורגל שלנו, כאשר
אחד השחקנים (בלי ייחוד) חפס את מקומו בחיים ועבר לשפוט. ללא
ספק יוני היה הדמות הבולטת במגרש כאשר היה היחיד שהצליח ליצור
קומוניקציה עם הקניבלים הפראיים מאליפלט, שהתקו נגדנו. התוצאה בסוף
היתה 2:0 לטובתנו מסוגי גולים של יאיר, ויוני קבל על הסיפוט שלו
ציון 9 והמלצה לפרס נובל לטלוס וספרות גם יחד.
השבת שחקנו נגד הקבוצה הכי לבנה שהייתה אי פעם אצלנו (נראו כמו
הנגטיב של אליפלט...) בקיצור המתנדבים חטפו 7:0 נחשוב לציון
טאחרי מאמצים רבים יוני הכניס גם הוא גול II

הארוע השני והחשוב היה הנשיא סאדאט שהגיע לארץ. כל המסק אכל
ארוחת ערב כבר ב- 03.30 כדי להספיק לראות בטלוויזיה את בואו ואיך
הוא מכניס אותנו ליומיים של טריפ. מלא טלוויזיה, חדשות ופרשנויות
מכל עבר, מה שנקרא "טריפ חינוכי".

סוק העבדים הולך וגדל בימים אלה ובמסק יש כמעט כ-70 מתנדבים. מה
הם עושים אני בדיוק לא יודע אבל בטוח שכל מי שלא הספיק לקרוע את
בתוליו הרי עכשיו זה הזמן אז חברה תחילו להזין משהו באסק הזה *
לפי דברי ג'רמי (במבטא אנגלי עילג) עשו "ניחוח קסריה" לכבשה
שהתקתה להמליט וכנראה שבזמן האחרון הוא יודע מה קורה אצלו בענף
רק מקריאה בדברי הכפר.

ציון קורע את החתך בחילה ומת לחזור כבר לצבא, בני גולדברג
במילואים (מסתכל על טלוויזיה) ואיחן (מחפש להרצג ערבים ופושטקים...)
יצא גם ל-35 יום. מזג האויר מרגע, הפרות חזרות כל ערב לטובא,
הסתוגיות פורחות בצידו הכבישים והרי ל. מנסר מועדת בנים שהתקבלה
החלטה שצריך לחזור מחו"ל רק כל 4 שנים.
אריאל התחנן שיהיה במזל טוב, ובנות איל עושות ילדים בקצב רצחני.
"כל הסוסה" הולך ויוער, האנשים הרוסים לגמרי, ורק עוד איזה כלב
מסוטט מצליח לטרוף איזה כבשה לקנוח...

אז זה הכל בנתיים

בנתיים זה הכל מ...

ה ב ש ח נ ו ו ק י מ נ ו

אולי קצת לכתוב על מה שעבר עלינו במסיבת השחרור/חיול שבאה עלינו לפני כשבועיים. לחו"לניקים ולמסק :

ההסבר הוא שפשוט תפסו יום שישי, ארגנו כמה הצגות, מופעים ורקדו, זה הכל. הרקודים בהתמחותו האיטית והמתקדמת של איתי, היו על הכיפק, למרות הטעם המוסיקלי של בית קי, שבא על ביטויו לפעמים.

ועתה כמה הנחות יסוד :

- א. הקהל הקיבוצי הנוכח בהופעה אינו עדר כרות.
 - ב. לאותו קהל ישנה אינסטיגנציה בצורה ממוצעת.
 - ג. הופעה גרוועה, חוצג בצורה גרוועה, אין הפתעות נעימות.
 - ד. לא על דבר שעולה על הבמה הוא הישג לחברה.
- ובמה הדברים אמורים:

ובכן באותו ערב ראינו מנחה טקצת הגדים. הוא לקח את המיקרופון, קשקט, ופשוט לא הבינו מלה- אך לגבר לא אכפת דבר, הוא בשלו, בסגנון הבימוי המפורסם שלו. אף קטע אמון הכדורגל היה, אה, לא מוצדק, חסר און והומור והיה לקוח מקנטטה לאכרים בדרוס צרפת. מן סתם כזה.

לאחר זאת כאשר כבר קצת לא נעים, מעלים ליצנים על הבמה התפקידים לא ברור. כמה בדיחות טפלות, חוסר קשר עם הקהל שיושב ומאזין בדומיה, סתם מן קסיחות, אי אכפתיות וחוסר טעם. לחו"לניקים הנה החמונה: יושב בחור צעיר, לוקח את המיקרופון, מחבונן ברצפה (חוסר קשר עם הקהל) ושואל- "איך יודעים שטרומפלדור היה גבור לאומי?" לאחר שניות ספורות באה התשובה: -"לקחו ממנו דוגמא"... זו טוב בטיול שנתי, בכחה ג', זה היה מפוצץ את הקומזיץ... פשוט ליצנות.

ישנם אנשים שחמיד יצחיקונו. הם יורבים ביחד, מארגנים זיג טנון ומעלים אותו עם אפור, עם טכסט, עם קטר לחיי יום יום, שנו אופי מסוים וזה באמת קצת מצחיק, כי האנשים האלה הם ליצנים והם יודעים לבדר, הם מתאמצים זלחם באמת כל הכבוד. אני, פעם, לפני חודשים מספר, עליתי על הבמה, בפעולה תרבותית יחד עם תותחיים אחרים, ופשוט הרגשתי שאולי אני מנסה להצחיק ואולי יש לי מה לאמר- אך אינני ליצן ואינני מוכשר לבדר, פשוט מאד.

אך ההופעות חסרות הטעם, תוכן, אינסטיגנציה, הופעות של קסיחות כלפי קהל (הוא יבלע הכל) שמתמסכות להן כדנובהומוסעממות את הקהל עד לדמעות, (זה גם קצת מעליב מפני ש- "מה הם חושבים שבאתי לראות בצועים חסרי גוון כאלה") אני באותו הערב פשוט "נאלמתי דום" למראה שתי הופעות מספחתיות שהיו מוחת לכל בקורת אם בבצוע ובעיחול ואם בטכסט. (אחת אף החימרה להיות מסחרית ולפרסם את דבר האספחה בכל האימטריה).

אז זהו, לעצם כתיבת הדברים הרי, שכל חברה מעלה בקורת אמנותית לפנייה וסוקלת את טיבם של מופעים- ולכן אף אנו זקוקים לקצת מחיבה שחאמר:

-זה היה כך וכך וזה ישתפר וילך..

אני רק חשבתי שבאופן כללי הקהל הקיבוצי אף הוא בעל טעם אמנותי ולא כל זה יכול לעלות (אם כן-הסיקופיות היו גרוועות- א ו ף ז) לפנינו, ושבאופן פרטי ידע כל אדם שצריך סיפה להתאמן, להתאפר, להתמכר, להביץ טכסט נורמלי. ואם וואמרו שאני הורס את עתידם של מופעים דומים, דיינו. בכל אופן תפחות על השכס לא חסרות ולדוגמא הבוטרוון בחתונה היה מברר ותפס את העין במקוריותו, עריכתו, ובאופן הגשתו- הוא פשוט רתק אותי סיפה. לחו"לניקים, הרקודים היו על הכיפק, חמיד היו ואין אפס.

עתאום, להביין, ממס, להאמין, -זה נגמר.
נכון כבר זמן רב אתה מסתדל לשכנע עצמך שיום אחד זה ייגמר, אבל,
להגיע ל"מדור שחוררים" זה חלק מתלוס, שכבר החלטת מזמן להפסיק אפילו
לחלמו.

והרגע הוא נפלא.
לזרוק את כל השניין לעולם זר שניסית מדי להשתיין, ועוד איזה רס"ר
עלוב מעיז לציין פקודות אל עדת תרנגולות אזרחיות כל כך, מצחקות לו..
ואיזה שינוי בין הבנות בגיוס- מתוחות, לתוצות ולא נעימות, כאשר כאן הן
רגועות כל כך, טובות ובוגרות.

חושבת, ישנו תהליך מסויים וממושך של ההתאקלמות לחיי צבא, כאשר אתה
מגיע סגור מאד ומגוון הסיפוסים רב כל כך- ואזי הפתיחות היא אפשרית. אחל
ברגעים שכולם הולכים בשלשות ודומים זה לזה, והכל אחיד וממוכן כל כך,
שזעמן מכניס אותך או לאדישות אדירה או להתפרצות חסרה שליטה. נסיון
נואס לשחרור האזיקים הכובלים, לפעול בלי סיפת מחשבה, הגיון והבנה,
ומטברין עזים.

כשמגיע השלב של התקרבות, הנסיון לקבל, מחוך החושך, כמה קרני אור
וכח להתקדם- רק אז אתה מגלה את האנשים, במצב שבו אתה צריך לחיות איתם-
מתגלת הקרבה, הסקרנות, ונוצר קשר חדש ואחר. אתה מקבל המון לעצמך,
יחד עם נתינה מעולמך גם לשני.

צרוף האופקים שלנו היא בלתי מודעת, עד אשר נפתחים חדשים, ורק
אז ניתן להביין את אטליית חיינו, באיזה שקט!...

רוב הזמן בצבא אתה נמצא בהלם ממושך, כי התגליות מתחדשות בלי הרף
ואינך גספיק לזוזר, כביכול, לחמימותך, לאסימות שמקודם, אך למעשה אינך
חוזר לעולם, ומתקדם ידימה ולומד עוד ועוד-עד אינסוף...

במצבים של טביון, כשכמעט מוחלט שנהרסת בלי יכולת לקום, המרחק דק
מאד, אבל ההתגברות היא בקנה מידה של לצאת אתה עצמך, על אף הכל
מן המאבק הקשה כל הדרך ואז ערך הכת שבך מתעצם. הסוף, הלא נגמר, הוא
אולי הקשה ביותר, כמו פטה מורגנה: נראית ונעלפת, קרובה ומסתססת.
התנשים מתחלפים, דור חדש מנסה את ההתחלה ואתה מרגיש כמו מבוגר ועולמך
שקוע בעכול העמיד הפתוח הקרב. ואתה יודע שצריך ללכת. צריך לגמור
עם כל הנסיונות הבלתי פוסקים להתגל ולהתרגל ולהתחיל, ולצאת.

אתה באויר הפתוח- להצלב גבולותיך שלך, השמיים והים אשר אתה, רחבים
ומלאים, ואתה מוכן למסע- אחרית ובראשית.

מכתב פתוח לקוראי "הסוטה"

רבתי-יקירי :-

הרגע עברתי על הרשימה של קוראי "הסוטה" התאמינו או לא הנכם רבים ועצומים

במספר. 120 קוראים- אתם מבינים??

ומבין כולכם יש קומץ זעיר של 4-5 חברים שטורחים ומזיעים שיהיה מה להוציא.

לא יודעת מה אתם חושבים לכם-יודעת כן- שזה מרגיז ומישהו כותב מכתב תלונה

ומקטר ומטיף לכם, נכון זה לא נעים. אבל אנחנו לא ילדים וכבר למדו אותנו מזמן

עוד מימי הגן שאם רוצים משהו אז עושים משהו ולא - אין.

לא אבוא במחמאות לאלה שעושים כי נפסם שלמה איחם בקטר למעטים-גם לא

ארבה במילים לכל אותם 120 הקוראים שלא כותבים-רק קוראים, רק אגיד

לכם זאת-דימייתי לראותכם כאותם ילדים זעירים וחמודים שקיבלו מתנה לחג

החנוכה וברוב התלהבות ומרץ-הקיפו-סוחחו- הגיבו ושמחו בה במתנה החדשה

שנהפכה לה למצט ישנה ואט אט כשעברו הימים חזרו ילד ילד לעיסוקו ושמחתו

הפרטיים, ומה קרה לה לאותה מתנה גדולה ויפה? נתבלתה, נשחקה והוכנסה לתחתית ארגז

המסחקים ולאחר שנים רבות עשתה הגננת סדר בגן, מצאה את המתנה ובחיוך

עצוב-על שהיה ולא עוד קיים, הסליכה אותה לשריפה. ומאז איש לא

ידע, איש לא שמע.

אנחנו מבוגרים- זכינו במשהו- הצלחנו ליצור לנו מתנה לעצמנו וחג נוסף לנסמה

(ולשעמום) בואו נספח אותה, נשמור עליה ובמקום לזרוק נעביר לבאים אחרינו

שישמחו בה גם הם.

חג חנוכה שמח

שנה חדשה ופוריה

והמון חודה על תסומת הלב.

הדסה.

ולכל מי שמוצא עצמו מעורב בקבוצת הכדורגל

(או סתם בא לו להשליך דעות)- נחראה

בחדר, עם סינבו, ג-830 הערב ונגבש דעות,

ועד אז ... חזרה לאולפן..

זבוע טוב ולהת'.